

La qüestió

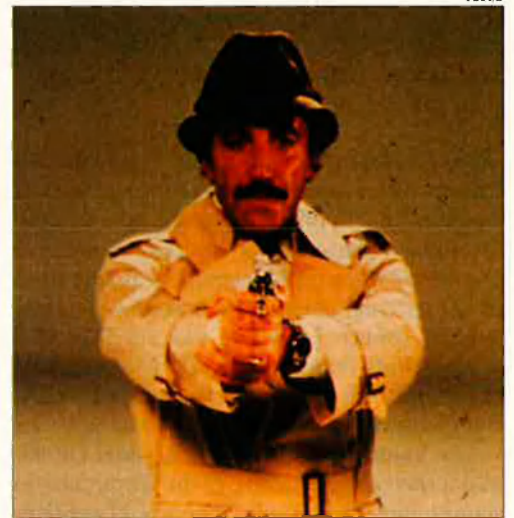
"La Constitució diu ben clar que el president del Govern pot dur al Congrés de Diputats la qüestió de confiança sobre el seu programa o sobre una declaració de política general. Però ara, després del gran vot de càstig que el Govern socialista ha rebut a les eleccions europees, la qüestió és la desconfiança de Jordi Pujol, que s'estima més donar per fet que encara dóna la confiança a Felipe González que tornar a votar-la una vegada més."

Philippe De Villiers.

Dilluns, 13. A pesar del que voldrien els analistes de l'esquerra, el centre-dreta domina el nou Parlament Europeu. Ara diran que és un magma massa heterogeni, però no ho deien quan els eurodiputats "verds" entraren per primera vegada a l'hemicicle amb una lleugera a la mà, deixant la bicicleta al *hall*. Un afable contertullà del programa de Josep Cuní està esperant perquè per primera vegada hi haurà eurodiputats "totalitaris" a les comissions del Parlament: serà la primera vegada si és que descomptem totes les vegades que eurodiputats comunistes han treballat a qual-sevol comissió. En tot cas, la gran pujada dels laboristes britànics no aconsegueixen compensar l'avenç del centre-dreta, en forma democristiana, liberal, populista o nacional, amb la ratificació sorprenent de Helmut Kohl per part de l'electorat alemany. Pel que fa a França, el grup de "L'autre Europe" obliga a transformar la política exterior, amb conseqüències que poden afectar l'eix franco-alemany i la voluntat de domini europeu de París, no sempre equànime i justificada. En un debat de la Fundación Emiliano Botín de Santander, li vaig sentir no fa gaire a un eurodiputat del CDS francès el major menyspreu per L'autre Europe, per De Villiers, per James Goldsmith i pel fill del general De Gaulle. Avui comprovo amb certa complaença que aquell eurodiputat tan llest no ha aconseguit revalidar el seu escó.

Dimarts, 14. Dubto que els joves puguin enyorar les cançons de Henry Mancini, mort ahir. Sento la bestiesa del *rap* com una estric-

Peter Sellers.

ta incitació a la violència i no aconsegueixo reconciliar-ho amb la dinastia dels grans autors de melodies de Hollywood, de Cole Porter a Henry Mancini. De cop i volta, una cançó lleugera ens salva d'un atzucac, ens treu de la inèrcia quotidiana, com una ditada de llum, un goig que la vida ens regala per la ràdio del cotxe, quan tornem a casa de nit, després d'un dia buit. L'home que va compondre la cadència inoblidable de *Moon river*, l'embranzida emotiva de *Dies de vi i roses*, el goig volàtil de la *Pantera rosa* o el *madison* de *Hatari* ens ha fet més feliços que molts profetes de la nostra època. Les cançons de Henry Mancini tenen l'efecte tònic i gratuït, benvolent i feliç, de les millors hores de la tardor.

Dimecres, 15. La Constitució diu ben clar que el president del Govern pot dur al Congrés de Diputats la qüestió de confiança sobre el seu programa o sobre una declaració de política general. La confiança s'obté aleshores per un "sí" de la majoria simple de diputats. Però ara, després del gran vot de càstig que el Govern socialista ha rebut a les eleccions europees, la qüestió és la desconfiança de Jordi Pujol, que s'estima més donar per fet que encara dóna la confiança a Felipe González que tornar a votar-la una vegada més. "Ens veurem als pressupostos", diu Jordi Pujol, per no dir que vol fer durar una mica més aquell "ara decidirem", però desconfia d'un PSOE capaç de la temptació guerrista d'entendre's pel que sigui amb IU. Felipe González encara té el poder perquè Con-

de desconfiança

ARXIU

Felipe González i Jordi Pujol.

vergència –deixem de banda Unió Democràtica– no li vol donar suport de forma explícita. Vet aquí un tema per a Ionesco: mantenc els meus vots, faig alguna reforma econòmica, contenc la pujada d'IU però tot això sense dir-li a ningú que encara sostenc el Govern. No sé si mai arribarem a comprendre la verdadera dimensió de la desconfiança com una versió convergent de la cripto-confiança.

Dijous, 16. “Mai no donis una ordre que no pugui ser obeïda”, va dir el general MacArthur. Són paraules de bon consell per a Felipe González, però també per a Jordi Pujol. La demostració d'un liderat o de la capacitat de govern són precisament aquelles situacions on no hi ha gaire marge entre l'espasa i paret o, com diuen els anglesos, entre el dimoni i la profunda mar blava.

Divendres, 17. Els pro-serbis poden picar de mans: el psiquiatre i poeta Rodovan Karadzic, un dels millors professionals de la mentida –i costa, vertaderament, de triar entre tants que s'hi esforcen–, té ja el premi Xòlokhov, donat per l'agònica però encara existent Unió d'Escriptors Russos. Bon amic de Jirinovski i considerat un criminal de guerra pels Estats Units, el líder dels serbis de Bòsnia ha tingut el premi –segons informa el *Times Literary Supplement*– “en honor de la humanitat i l'esperit eslau que impregnen la seva poesia”. No en tenfem prou amb la diplomàcia erràtica i xantatgista de Rússia: ara també torna a fer política la Unió d'Escriptors, donant a Karadzic un premi amb el nom

ARXIU

Rodovan Karadzic.

de l'escriptor i premi Nobel que reclamava la pena de mort pels dissidents Siniavski i Daniel. Fins i tot hi ha qui diu –Soljenitsin, per exemple– que Xòlokhov mai no va escriure *El Don de plàcides aigües*, sinó que va robar el manuscrit a un oficial “blanc” mort a la guerra civil. És, per extensió, un premi per a tots els cripto-pro-serbis. **Valentí Puig**